

NIKKIE HEEFT EEN PLAN

Henriëtte Hemmink

voetbalmeiden

Dan
MEER
BEELD

Inhoudsopgave

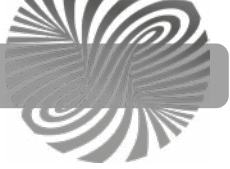
Geen zin	4
Het kruis	12
Bijgelovig?	20
De training	28
De terugtocht	36
Nikkies plan	44
Het kistje	51
Het zwarte boek	60
De beslissing	68
Prettige voorgevoelens	76
Het verzamelen	85
Het ritueel	92
Spijt!	100
Lieverdjes	109
Over de auteur	117
Ook verkrijgbaar in deze serie	118

© 2020 MeerDanBeeld, Zuid-Beijerland
Voetbalmeiden - Nikkie heeft een plan (oorspronkelijke titel: Lieverdjes)
Auteur: Henriëtte Hemmink
Bewerking: Brigitte Akster
Vormgeving en ontwerp: MeerDanBeeld
ISBN: 978-90-830351-7-8

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar

gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook,

zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

GEEN ZIN

‘Kijk niet zo somber,’ zei Mark van Swieten en hij geeft zijn dochter een por.

‘Hoe moet ik dan kijken?’ Met een klap laat Nikkie haar schooltas op de grond vallen. Het leven van een scholier gaat nu eenmaal niet over rozen.

‘Stel je niet aan!’

‘We hebben hartstikke veel huiswerk. En ook nog een repetitie van geschiedenis!’ protesteert Nikkie.

‘Denk maar aan vanavond.’

‘Ik doe niet anders!’ zegt Nikkie en leunt boos tegen de balie.

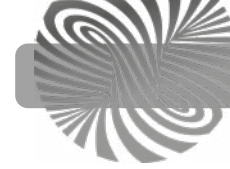
Nog niet zo lang geleden is ze met haar ouders en haar twee broertjes, de tweeling Jaap en Jelle van acht, verhuisd. Ze wonen nu zo’n twee kilometer buiten Nijverdam. Nikkies vader was onderhoudsman en zwemonderwijzer bij een gemeentelijk zwembad en nu is hij de eigenaar van camping Swietenburg. Ze wonen in een heerlijk huis op het terrein, dichtbij de receptie, en vinden het leven op de camping fantastisch. Ze zouden voor geen goud terugwillen naar hun oude huis in die drukke wijk. De camping ligt tegen de bosrand, er is een speeltuin, een groot speelveld en een zwembad. Wat wil een mens nog meer?

‘Heb je er zin in?’ vraagt Mark.

Nikkie wacht lang voor ze antwoord geeft. ‘Niet meer,’ zegt ze dan.

‘Natuurlijk heb je zin!’ zegt haar vader opbeurend.

‘Ze zitten heus niet op mij te wachten. Ik denk...’

‘Je moet niet zoveel denken!’ onderbreekt hij haar. Nikkie kijkt naar Marks gezicht, grist de tas van de grond en loopt, keihard met haar voeten stampend, de receptie uit.

‘Aan jou heb ik ook niks!’ roept ze kwaad en ze slaat de deur met een klap achter zich dicht.

Nou zeg! Heeft hij iets verkeerd gezegd? Mark wil haar achterna lopen, maar bedenkt zich en gaat hoofdschuddend achter zijn computer zitten.

Nikkie loopt mokkend op het pad als ze plotseling iets hoort ritselen achter de heg. Geschrokken kijkt ze opzij en kan Jelle, die recht op haar af springt, nog maar net ontwijken. Hij staat wijdbeens tegenover haar. ‘Ik kan vijf keer achter elkaar koppen,’ glundert hij.

‘Vijf keer,’ sneert ze. ‘Wat is dat nou?’

Verbouwereerd staart Jelle zijn zus aan. Hij dacht dat ze op zijn minst trots op hem zou zijn. Nikkie kan goed voetballen en ze is zijn grote voorbeeld. Waarom reageert ze zo stom?

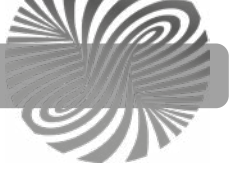
‘Chagrijn!’ roept hij haar na.

Jaap, die op zijn skateboard achter het huis vandaan komt, rijdt Nikkie bijna van haar sokken en krijgt een lading scheldwoorden naar zijn hoofd geslingerd.

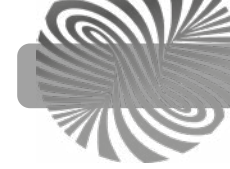
‘Die is ongesteld!’ roept Jelle grijnzend naar zijn tweelingbroer. ‘Dat zou pa tenminste zeggen.’

Jaap lacht onnozel. Mark heeft wel uitgelegd wat hij daarmee bedoelde, maar ze begrepen hem niet echt. ‘Als man moet je met zoiets leren leven,’ had Mark er lachend aan toegevoegd.

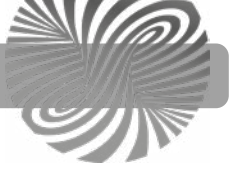
Joke van Swieten heeft haar dochter door het keukenraam zien aankomen. ‘Plakband ligt in de bovenste la,’ zegt ze zodra Nikkie de keuken binnenstapt.

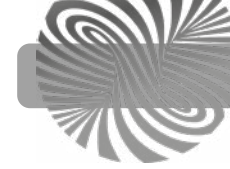
‘Plakband?’ Niet-begrijpend staart Nikkie haar moeder aan. ‘Waar heb je het over?’
‘Met zo’n gezicht als het jouwe kun je wel wat gebruiken om je mondhoeken omhoog te trekken.’
‘Gut, wat grappig.’
Joke schenkt een glas melk in, smeert boter op een paar dikke plakken ontbijtkoek en trekt twee stoelen onder de tafel vandaan. ‘Laat me raden. Je hebt je repetitie verknald?’
Nikkie schudt haar hoofd en slaakt een zucht. ‘Ik heb geen zin om naar dat meisjesteam te gaan.’
Ze mijdt de onderzoekende ogen van haar moeder en drinkt haar glas leeg.
‘Geen zin?’ herhaalt Joke.
Vanaf het moment dat Nikkie kon lopen begon ze te voetballen en sneuvelden er met grote regelmaat ruiten in het huis. Er gaat geen dag voorbij of ze trapt een balletje. Maar bijna elk meisje dat voetbalt wordt geconfronteerd met het vervelende probleem dat ze niet echt serieus genomen wordt. En daar baalt Nikkie van!
Een paar weken geleden werd er in Nijverdam een voetbaltoernooi georganiseerd. Na veel moeite kon Nikkie als enig meisje in een jongensteam geplaatst worden. Als spits deed ze het prima en ze maakte in totaal drie doelpunten. Haar team werd kampioen van het toernooi en als prijs kregen alle spelers voetbalschoenen. Die dag was er, speciaal voor Nikkie, een afgevaardigde van de Heldoornse voetbalclub gekomen. Hij vond dat ze goed kon voetballen en nodigde Nikkie uit om het meisjeselftal van Heldoorn te komen versterken. Ze konden daar wel een goede spits gebruiken. Heldoorn ligt maar een paar kilometer van Nijverdam vandaan, een

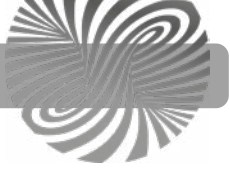
afstand die goed te fietsen is. Nikkie was toen enthousiast. Iedere dinsdagavond traint het meisjeselftal. Nikkie beloofde te komen om met het team kennis te maken. Ze kon er nauwelijks van slapen. Daarom is het vreemd dat ze, nu het eindelijk zover is, geen zin meer heeft.
‘Waarom niet?’ vraagt Joke zachtjes.
‘Daarom niet,’ reageert Nikkie kribbig. Eigenlijk ergert ze zich aan zichzelf.
‘Omdat je er niemand kent?’
Nikkie knikt. ‘En ook omdat die mán mij gevraagd heeft! Niet het team. Misschien willen ze mij helemaal niet.’
‘Maar je kan goed voetballen en daar gaat het toch om?’
Nikkie draait met haar ogen. ‘Jij kan voetballen! Wat een doodoener. Het moet wel klikken met die andere meisjes,’ zegt ze nadrukkelijk.
‘Je droomt je hele leven al over voetballen. Dan laat je deze kans toch niet schieten! Kom op, dame! Waar is je zelfvertrouwen?’
‘Geen idee.’
‘Zal ik vanavond met je mee gaan?’ biedt Joke aan.
‘Jemig! Doe niet zo dom!’ barst Nikkie uit.
Bijna veertien jaar en dan met je moeder bij die voetbalclub komen aanzetten...
‘Je zult zien dat het meevalt.’ Joke staat op en spoelt het melkglas om.
‘Als het geen leuk team is, dan...’ Nikkie onderbreekt zichzelf.
‘Dan wat?’ Joke kijkt afwachtend over haar schouder.
‘Dan ga ik er niet bij.’
‘Zou ik ook niet doen!’ knikt Joke. Ze verlaat de keuken en laat een verbouwereerd kijkende Nikkie achter.
‘Het kunnen wel rotmeiden zijn!’ roept ze boos.

‘Je hoeft niet. Je mág!’ roept Joke nog. Nikkie perst haar lippen op elkaar. Daar heeft ze niet van terug. Ze wacht tot haar moeder uit het zicht is, graait in de koekjestrommel en verdwijnt met een handvol koekjes naar boven. De radio zet ze expres hard. Nikkie slaat haar geschiedenisboek open en installeert zich in kleermakerszit op haar bed. ‘Tegen het einde van de 15e eeuw had een paus een bul uitgevaardigd, waarin hij hekserij een zwaarder misdrijf noemde dan het plegen van een moord. Bij processen tegen heksen mocht onmiddellijk en herhaaldelijk van de pijnbank gebruik worden gemaakt,’ leest ze hardop. ‘De arme mensen bekenden tenslotte de onzinnigste misdrijven, om maar van de folteringen verlost te zijn.’ Onvoorstelbaar, dat men vroeger geloofde in heksen die op bezemstelen rondvlogen. Het heeft natuurlijk met angst voor het onverklaarbare te maken. Wanneer mensen dingen niet kunnen verklaren worden ze bang. Zoiets had Vuurman, haar geschiedenisleraar, gezegd. Ze begreep wel wat hij daarmee bedoelde. Nikkie slaat het boek dicht en tuurt door het raam naar buiten. Ze heeft een prachtig uitzicht en kan de camping voor een groot deel overzien. Hoewel het vakantie-seizoen nog lang niet begonnen is, zijn er al wel kampeerders. Jaap en Jelle komen druk pratend over het tuinpad naar huis lopen. Nikkie tikt op het raam en zwaait uitbundig. Ze heeft tenslotte iets goed te maken. Verbaasd kijkt het tweetal naar boven. Opgelucht lachen ze terug. ‘Ze is niet ongesteld,’ constateert Jelle en gooit de bal op.

Deze keer lukt het hem om de bal zes keer te koppen. Hij plant zijn handen in de zij en kijkt met een triomfantelijke blik naar zijn zus. Nikkie schuift haastig het raam open. ‘Te gek!’ roept ze. ‘Een nieuw record! Zullen we een partijtje voetballen?’ Nou, dat hoeft ze geen twee keer te vragen. De jongens willen wel. Een paar minuten later dribbelt ze met de bal over het middenpad in de richting van het veld. Jelle en Jaap proberen de bal af te pakken. Wanneer dat bijna lukt, trapt Nikkie de bal behendig met haar hak naar achteren, keert snel om en haalt hem weer op. Uitgeput laat de tweeling zich op de schommels zakken om op adem te komen. ‘Ik heb het snikheet,’ hijgt Jaap. Jelle knikt. Die twee zijn het meestal met elkaar eens en dat kan tot komische situaties leiden. Het valt Nikkie op dat de tweeling elkaar voortdurend aankijkt. Zou er iets zijn? ‘Hoe fiets je vanavond naar voetballen?’ vraagt Jelle na een korte stilte. Nikkie kijkt hen om de beurt aan en trekt een frons in haar voorhoofd. ‘Hoe ik fiets?’ ‘Over het Veenpad?’ Jelle bijt gespannen op zijn lip. ‘Dat is de kortste weg,’ knikt ze. ‘Waarom wil je dat weten?’ ‘We moeten je waarschuwen.’ ‘Van wie?’ Nikkie lacht niet, daarvoor kijken de jongens te ernstig. Jaap en Jelle halen hun schouders op. ‘Het spookt er!’ zegt Jaap ten slotte. ‘Ja? Te gek!’ Nikkie klinkt bijna opgewekt. ‘Dat hebben we op school gehoord!’

‘Kletspraat!’ Nikkie lacht hard. Het Veenpad is een rustige weg, die langs weilanden en het veen naar Heldoorn loopt. Vroeger stonden er kleine huisjes, waar veenarbeiders met hun gezinnen woonden. Later zijn daar boerderijen gebouwd.

‘Ik zou er niet langs durven,’ zegt Jelle. ‘Voor geen goud.’

‘Zie je wel, jongens zijn veel banger dan meisjes,’ plaagt Nikkie en ze vertelt dat er in elk dorp wel een plek is waar het zogenaamd spookt, omdat daar vroeger iets gebeurd zou zijn. ‘Pure bangmakerij.’

‘De moeder van Wieteke heeft iets gezien toen ze daar met de hond wandelde.’

Jaaps ogen staan ernstig.

‘Wat?’

‘Een spook?’

‘Zo! Een echt spook.’ Ze kijkt hem spottend aan. ‘Hoe zag het eruit? Zo wit als een laken?’

‘Wieteke liegt heus niet.’

‘Er zijn altijd mensen die beweren iets gehoord of gezien te hebben. Maar als anderen meegaan om te kijken, gebeurt er niets. Dan laten die zogenaamde spoken het massaal afweten.’

‘Ik zou het niet vertrouwen!’ Jelle springt van de schommel. Het zit hem niet lekker. ‘Er zijn mensen in Nijverdam die wel eens stemmen horen in de wind.’

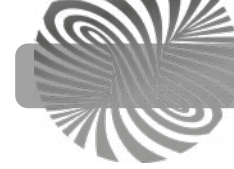
‘Je moet niet alles geloven.’ Nikkie schudt haar hoofd.

‘Best wel stoer!’ Jaap kijkt zijn zus aan.

‘Wat?’

‘Dat jij daar durft te fietsen!’

‘Geen kunst! Ik laat me gewoon niet bang maken door kletspraatjes.’

‘Je moet een kruis meenemen,’ knikt Jaap.

‘Wat?’ Nikkie schiet in de lach.

‘Een kruis geeft bescherming.’

‘Ja, tegen vampiers! Jij leest te veel griezelboeken, Jaap.’

‘Ik zou het doen, als ik jou was.’

‘Er moet nog ergens een kruis liggen,’ roept Jelle over zijn schouder. ‘Op zolder.’

Nikkie houdt haar blik peinzend omlaag gericht. Nu hoeft het voor haar helemaal niet meer.